

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1To/4/2024
Identifikačné číslo spisu: 9523100042
Dátum vydania rozhodnutia: 01.10.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Emil Klemanič
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:9523100042.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Emila Klemaniča a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Patrika Príbelského, PhD. na verejnom zasadnutí konanom 1. októbra 2025, v trestnej veci obžalovaného R.. G. L. a spol. pre zločin poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností spolupáchateľstvom podľa § 20, § 261 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona účinného do 30. júna 2016 a iné, o odvolaniach obžalovaných R.. G. L. a B.. K. N., podaných proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 17T/1/2023, z 3. novembra 2023

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku z r u š u j e rozsudok Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 17T/1/2023, z 3. novembra 2023.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný:

R.. G. L. G. Y. Ť., narodený X. C. XXXX v G., trvale bytom H. Ž.B. XX, XXX XX G.

B.. K. N. Ž. K. N. O. Ň., narodený XX. U. XXXX v F., trvale bytom Q. XXX/X, XXX XX E. C.

u z n á v a j ú z a v i n n ý c h , ž e

„od bližšie nezisteného obdobia roku 2011 do 25.01.2015 v G., E. C. a R. v úmysle neoprávnene získať pre obchodnú spoločnosť E. G., s. r. o., so sídlom D. X, G. (ďalej len „E. G.“), vyplatenie nenávratného finančného príspevku z rozpočtu Európskych spoločností a zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky, R.. G. L., spolu s G.. G. M.L., B.. C. V., C. Q. (ktorí už boli odsúdení v samostatnom konaní) a s B.. K. N.,

po tom ako R.. G. L. - konateľ spoločnosti E. G. dňa 25.07.2011 podal v mene spoločnosti E. G. na Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky žiadosť o nenávratný finančný príspevok na projekt s názvom Rekonštrukcia a modernizácia zdravotníckeho zariadenia E. G. (ďalej tiež len „žiadosť o NFP“ alebo „žiadosť o poskytnutie na NFP“), prílohou ktorej bol aj rozpočet projektu obsahujúci výdavky na nákup plnoautomatizovaného farbiaceho automatu na IHC a ISH preparáty v jednotkovej cene 150.000,- € bez DPH a prístroja pre kvalitatívnu a kvantitatívnu analýzu nukleových kyselín v jednotkovej cene 100.000,- € bez DPH,

dňa 01.12.2011 R.. G. L. podpísal v mene E. G. ako prijímateľa s Ministerstvom zdravotníctva Slovenskej republiky ako poskytovateľom zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. 60/2011/OPZ - Z2812012003201-231/2011 (ďalej tiež len „zmluva o poskytnutí NFP“),

vytvorili reťazec kúpno predajných zmlúv tak, že

dňa 20.08.2014 po ukončení verejného obstarávania na dodanie zdravotníckej techniky, podpísali R. G. L. v mene spoločnosti E. G. ako kupujúci a víťaz verejného obstarávania B. K. N. - G. ako predávajúci kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bolo dodanie 4 ks zdravotníckych zariadení v celkovej hodnote 342.370,- € bez DPH, medzi ktorými boli aj plnoautomatizovaný farbiaci automat na IHC a ISH preparáty v sume 149.730,- € bez DPH a prístroj pre kvalitatívnu a kvantitatívnu analýzu nukleových kyselín v sume 98.650,- € bez DPH,

ktoré boli dňa 23. 01. 2015 B. K. N. - G. iba účtovne dodané spoločnosti E. G., hoci k reálnemu dodaniu a inštalácii nedošlo, a to konkrétne plnoautomatizovaný farbiaci automat na IHC a ISH preparáty zn. R. Z. s výrobným číslom XXXXXX a prístroj pre kvalitatívnu a kvantitatívnu analýzu nukleových kyselín zn. V. z 480 s výrobným číslom XXXXX, pretože tieto prístroje boli už od roku 2011 nainštalované a používané spoločnosťou G. R. V., s. r. o. (ďalej tiež len „MBC“), ktorá ich mala vo výpožičke od spoločnosti A. E., s. r. o., a ktorá mala svoje sídlo v budove spoločnosti E. G., s. r. o., dňa 22. 01. 2015 a 23. 01. 2015 došlo na základe predchádzajúceho dohovoru medzi G. G. M. a B. C. V. konajúcim v mene spoločnosti I., s. r. o. (právoplatne odsúdenými v samostatnom konaní) k podpísaniu dvoch zmlúv o kúpe predmetných lekárskeho prístrojov medzi spoločnosťou A. E., s. r. o. ako predávajúcim a spoločnosťou I., s. r. o., v zastúpení jej konateľom C. Q. (právoplatne odsúdeným v samostatnom konaní) ako kupujúcim za celkovú kúpnu cenu 40.000,- € bez DPH a dňa 23. 01. 2015 opäť iba k ich účtovnému odovzdaniu,

toho istého dňa 23. 01. 2015 došlo na základe kúpnej zmluvy zo dňa 08. 08. 2014 uzatvorenej medzi B. K. N.O. - G. ako odberateľom a spoločnosťou I., s. r. o. ako dodávateľom, predmetom ktorej bolo aj dodanie prístroja R. Z. s príslušenstvom v sume 149.999,- € bez DPH a prístroja V. XXXX system v.2 s príslušenstvom v sume 85.500,- € bez DPH, opäť len k účtovnému dodaniu predmetných lekárskeho prístrojov spoločnosťou I., s. r. o. podnikateľskému subjektu B. K. N. - G., ktorý ich v ten istý deň, t. j. dňa 23. 01. 2015 ako víťaz verejného obstarávania zase len účtovne dodal spoločnosti E. G., o čom vystavil spoločnosti E. G. faktúru č. XXXXXXXXX zo dňa 23. 01. 2015,

následne R. G. L. v mene spoločnosti E. G., podpísal a na Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky zaslal žiadosť o platbu č. XXXXXXXXXXXXXXXX, dátumovanú dňom 25. 01. 2015, ktorou žiadal o predfinancovanie z nenávratného finančného príspevku vyplývajúceho zo zmluvy o NFP v celkovej sume 385.468,31 €, z toho v sume 149.730,- € na úhradu za plnoautomatizovaný farbiaci automat na IHC a ISH preparáty zn. R. Z. s výrobným číslom XXXXXX a v sume 98.650,- € na úhradu za prístroj pre kvalitatívnu a kvantitatívnu analýzu nukleových kyselín zn. V. z 480 s výrobným číslom XXXXX, na úhradu ktorých bola dodávateľom - B. K. N. - G. vystavená faktúra č. XXXXXXXXX,

pričom Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky, po kontrole vykonanej v dňoch 04. a 05. 02. 2015, ktorou nezistilo, že ide o už použité prístroje ani ich skutočnú hodnotu, dňa 18.02.2015 uhradilo požadovanú sumu v prospech účtu spoločnosti E. G., s. r. o., IBAN:E. XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX,

pričom spoločné konanie spočívajúce jednak v postupnom uzatváraní kúpnych zmlúv a vo vypracovaní inštalačných a preberacích protokolov deklarujúcich nezrealizované dodania predmetných prístrojov R. G. L. spolu s G. G. M., B. C. V., C. Q. (ktorí už boli odsúdení v samostatnom konaní) a s B. K. N.K. bolo vedené len úmyslom neoprávnene vylákať finančné prostriedky v snahe zakryť skutočný vek predmetných prístrojov a dovtedajšie už trojročné umiestnenie a používanie predmetných prístrojov v zdravotníckom zariadení MBC, ako aj ich reálnu hodnotu dosahujúcu necelú šestinu z deklarovanej, a týmto konaním uviedli do omylu poskytovateľa NFP - Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky ohľadom splnenia podmienok uvedených v ustanoveniach žiadosti o NFP, uzatvorenej zmluvy, § 19 a § 31 odsek 1 písmeno a), písmeno j), písmeno n) zákona č. 523/2014 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a § 13 ods. 3 zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej Európskymi spoločenstvami a spôsobili Ministerstvu zdravotníctva Slovenskej republiky škodu v celkovej výške 235.961,- € predstavujúcu 95% zo sumy 248.380,- € zodpovedajúcej súčtu výdavkov za predmetné lekárske prístroje, z toho škoda v sume 200.566,85 € (80,75 %) zo zdrojov Európskeho fondu regionálneho rozvoja (ERDF) a škoda v sume 35.394,15 € (14,25 %) zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky.“

t e d a

R.. G. L. a B.. K. N.

- spoločným konaním predložili nesprávny doklad, a tým umožnili použitie finančných prostriedkov pochádzajúcich z rozpočtu Európskej únie na iný ako určený účel, a spôsobili tak väčšiu škodu,
- spoločným konaním vylákali od iného príspevok zo štátneho rozpočtu, ktorého poskytnutie bolo podľa všeobecne záväzného právneho predpisu viazané na podmienky, ktoré nespĺňali, a to tým, že ho uviedli do omylu v otázke ich splnenia, a spôsobili tak väčšiu škodu,

č í m s p á c h a l i

spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona zločin poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona (účinného od 6. augusta 2024, ďalej len Trestný zákon)

spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona.

Z a t o i m u k l a d á :

obžalovaný R.. G. L.

Podľa § 261 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 41 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určuje skúšobnú dobu vo výmere 3 (troch) rokov.

obžalovaný B.. K. N.

Podľa § 261 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 41 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určuje skúšobnú dobu vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku sa obžalovaným R.. G. L. a B.. K. N. ukladá povinnosť spoločne a nerozdielne spolu s G.. G. M.L., B.. C. V. a C. Q. (odsúdenými v samostatnom konaní rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 17T/5/2023, z 12. júna 2023) nahradiť poškodenému Ministerstvu zdravotníctva Slovenskej republiky so sídlom Limbová 3330/2, 837 52 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 00165565, škodu v sume 235.961,- € (dvestotridsaťpäťtisícdeväťstošesťdesiatjeden) eur.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 17T/1/2023, z 3. novembra 2023 boli obžalovaní R.. G. L. a B.. K. N. uznaní za vinných pre zločin poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom subvenčného podvodu § 225 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, a to účinného do 30. júna 2016.

Súd prvého stupňa za to obžalovanému R.. G. L. podľa § 261 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 36 písm. j), § 37 písm. h) Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona a § 41 ods. 1 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere päť rokov s tým, že podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovanému B. K. N. súd prvého stupňa podľa § 261 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 36 písm. j), § 37 písm. h) Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona a § 41 ods. 1 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere štyri roky s tým, že obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Zroveň podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obžalovaným R.. G. L. a B. K. N. uložil povinnosť spoločne a nerozdielne spolu s G.. G. M., B. C. V. a C. Q. (odsúdenými v samostatnom konaní rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 17T/5/2023, z 12. júna 2023) nahradiť poškodenému Ministerstvu zdravotníctva Slovenskej republiky so sídlom Limbová 3330/2, 837 52 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 00165565, škodu v sume 235.961,- €.

Obžalovaný B. K. N. podal odvolanie priamo do zápisnice (č. l. 4495, zv. č. XV. súdneho spisu), ktoré následne v písomnom podaní zaslal prostredníctvom obhajcu C.. N. B. (č. l. 4498, zv. č. XV. súdneho spisu), ktoré odôvodnil 5. januára 2024 (č. l. 4592-4597, zv. č. XVI. súdneho spisu) tak, že:

„...Odvolanie podávam

- pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali,
- pretože sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- pretože napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona.“

Vo vzťahu k opisu skutku v obžalobe a v napadnutom rozsudku obžalovaný v podstate uviedol: „Súd v porovnaní s obžalobou v napadnutom rozsudku upravil skutok, ktorý sa ma týka (ale aj spoluobžalovaného G. L. a odsúdených, bývalých spoluobžalovaných G. M., C. V. a C. Q.) tak, že v ňom doplnil, že sme spoločne „vytvorili reťazec kúpnopredajných zmlúv“ a v rámci nich zdravotnícke prístroje „boli len účtovne dodané...k reálnemu dodaniu a inštalácii nedošlo“. Pritom však v poslednom odseku výrokovej časti napadnutého rozsudku (len poznamenávam, že jeho obsah je skutkovou úvahou a vôbec nemá byť súčasťou opisu skutku) súd uznáva, v súlade s výsledkami dokazovania, že došlo k reálnemu dodaniu a preberaniu zdravotníckej techniky s tým, že našou snahou bolo „zakryť skutočný vek predmetných prístrojov a dovtedajšie už trojročné umiestnenie a používanie predmetných prístrojov v zdravotníckom zariadení MBC, ako aj ich reálnu hodnotu dosahujúcu necelú šestinú z deklarovanej“. Súd teda evidentne zamiňa pojmy „účtovné“, teda formálne odovzdanie a preberanie tovaru s ich „reálnym“, teda riadnym, hoci s inými ako deklarovými vlastnosťami tovaru. Už len z toho dôvodu je napadnutý rozsudok nezákonný pre jeho zmatečnosť a nepreskúmateľnosť.“

„V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, súd pochybil tak, že jeho nezákonný postup zásadným spôsobom ovplyvnil konečný verdikt o mojej vine v môj neprospech. Ako je zaznamenané v zápisnici o hlavnom pojednávaní 28.4.2023, spoluobžalovaní, v súčasnosti odsúdení, G. M., C. V. a C. Q. urobili vyhlásenie o vine podľa § 257 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku, ktoré súd uznesením prijal postupom podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku.“ Obvinený tiež konštatoval, že: „Takéto „priznanie“ všetkých troch spoluobžalovaných je svojím obsahom len formálnym účelovým priznaním viny s cieľom dosiahnuť zákonom dovolený benefit pri rozhodovaní o treste. A ako je zrejmé z rozsudku súdu v inej trestnej veci, vylúčenej na samostatné konanie, tento cieľ aj dosiahli, a to tak, že im bol uložený trest nespojený s odňatím slobody.“ V súvislosti s uvedeným poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Tdo/6/2021, zo 4. júla 2022 a ďalej dôvodil: „Nesprávny a nezákonný postup súdu pri rozhodovaní o prijatí vyhlásenia o vine troch spoluobžalovaných mal svoje negatívne dôsledky pri meritórnom rozhodovaní o mojej vine (ako aj vine spoluobžalovaného G. L.). Týmto postupom, podľa môjho názoru, súd, ktorý rozhodoval vo vylúčenej veci troch spoluobžalovaných v rovnakom zložení ako v mojej veci (ako samosudca), stratil status nestranného sudcu pri rozhodovaní o mojej vine. Na vážne riziko absencie nestrannosti a nezaujatosti súdu pri

rozhodovaní o vine viacerých osôb v skupinovej veci o tom istom skutku, ale v oddelených trestných konaniach, upozornil Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku Mucha proti Slovensku, sťažnosť číslo 63703/19, z 25.11.2021.“ V tejto súvislosti odvolateľ poukázal konkrétne na bod 64.

Obžalovaný tiež uviedol: „Absencia nestrannosti súdu sa v mojom prípade prejavila úplne zreteľne. Ako vyplýva z výroku o vine rozsudku súdu z 12.6.2023 sp. zn. 17T/5/2023, ktorý sa týka troch spoluobžalovaných, odsúdených vo vylúčenej trestnej veci, v ňom je nielen moje konanie, ale aj konanie spoluobžalovaného G. L., napriek tomu, že sme označení len iniciálkami, opísané tak, že je z nich zrejmá naša úmyselná účasť na trestnej činnosti v spolupáchateľstve s ostatnými spoluobžalovanými. Súd v tomto rozsudku jasne a neprípustným spôsobom, bez vykonania dokazovania, prejudikoval našu vinu. Zaujatosť súdu pri rozhodovaní o našej vine následne potvrdzuje aj odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré je zjavne arbitrárne a až svojvoľné v náš neprospech.“

Odvolateľ ďalej dodal: „Dôsledkom nesprávneho, zaujatého postupu súdu tiež je, že traja spoluobžalovaní boli citovaným samostatným rozsudkom súdu za ich „priznanie“ súdom „odmenení“ trestom nespojeným s odňatím slobody. Naproti tomu, ja so spoluobžalovaným G. L. sme boli uznaní vinnými zo spáchania trestnej činnosti a dôsledkom nášho nepriznania sa k trestnej činnosti je uložený prísny trest odňatia slobody spojený s jeho výkonom. Zreteľne to vyplýva z porovnania súdom použitých ustanovení Trestného zákona pri ukladaní trestu trom spoluobžalovaným v citovanom rozsudku a mne a spoluobžalovanému G. L. v napadnutom rozsudku. Okrem poľahčujúcej okolnosti priznania sa k trestnej činnosti a úprimného oľutovania trestného činu podľa § 36 písm. l) Trestného zákona súd totiž v oboch prípadoch aplikoval totožné zákonné pravidlá pri ukladaní trestu. Pritom s extrémnym rozdielom v prísnosti trestu, ktorého dôvod je z oboch rozsudkov nezistiteľný, a tým aj nepreskúmateľný.“

Podľa tvrdenia obžalovaného výsledky dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní v jeho veci, týkajúce sa zásadnej otázky jeho viny a jeho obhajoba vo vzťahu k tejto otázke boli súdom úplne ignorované. Podotkol, že existuje bohatá judikatúra zo strany súdnych autorít, najvyššieho súdu, ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá sa venuje problematike arbitrárnosti a svojvoľnosti súdneho rozhodnutia, teda jeho nedostatočného až svojvoľného odôvodnenia, z pohľadu možného porušenia práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pre posúdenie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného mal súd riešiť otázky, ako sú vedené v písomnej záverečnej reči obhajcu obvineného. Ďalej uviedol: „Výsledky dokazovania na hlavnom pojednávaní potvrdili jedine skutočnosť, že som vedel o tom, že zdravotnicke prístroje mnou dodané spoločnosti E. G. sú predmetom konania o nenávratný finančný príspevok z verejných zdrojov zo strany tejto spoločnosti. Bolo však vyvrátené, že som konal úmyselne a spoločne so spoluobžalovaným G. L., resp. s tromi už právoplatne odsúdenými, s takým výsledkom, že spoločnosť E. G. si protiprávne uplatnila nenávratný finančný príspevok za deklarované nové zdravotnicke prístroje, hoci išlo o používané s údajne podstatne nižšou hodnotou.“ Obžalovaný B. K. Ď.Ň. uviedol, ako podrobne opísal skutkový dej na hlavnom pojednávaní a v podstate hodnotil jednotlivé výpovede, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní.

Vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého rozsudku uviedol: „súd sa úplne vyhol mojim obhajobným argumentom, potvrdeným konkrétnymi dôkazmi, ktoré sa týkajú podstatnej otázky trestného konania, môjho zavinenia, mojej vedomosti o tom, že ide o používané (a nie nové) zdravotnicke prístroje. S týmito argumentami sa nielen nevyrovnal, ale sa nimi ani nezaoberal. Pre posúdenie mojej viny také dôkazy v metaforickom zmysle pre súd „nejestvovali“. Namiesto toho sa súd neakceptovateľne a výlučne sústredil na preukazovanie mojej účasti „v reťazci kúpnopredajných zmlúv“ (čo nepopieram) a na údajné fiktívne odovzdávanie a preberanie tovaru medzi účastníkmi obchodného prípadu. Išlo pritom len o nedostatky formálneho charakteru, v skutočnosti došlo k riadnemu preberaniu a odovzdávaniu tovaru, ktorý len nemal deklarované vlastnosti, osobitne vek. Súd, rovnako ako aj orgány činné v prípravnom konaní, sa dopustil tej istej chyby. Nedovoľene zamenil individuálnu zodpovednosť konkrétnej osoby za objektívnu zodpovednosť za účasť v obchodnom prípade. Aj preto je už len bez podstatného významu potrebné poukázať na záver súdu na strane 48 odôvodnenia napadnutého rozsudku, že „Súd zastáva názor, že množstvo nepriamych dôkazov túto ich vedomosť (pozn. autora textu: teda moju a spoluobžalovaného G. L. o tom, že sme vedeli, že zdravotnicke prístroje sú už viac ako tri roky používané a umiestnené v Martinskom bioptickom centre a ich cena je umelo nadhodnotená)) preukazuje v miere dostatočnej na uznanie viny.“ Pritom žiaden taký dôkaz súd

neuvádza, nezaobera sa ním a nevyhodnocuje ho. Výnimkou je poukázanie na certifikát o odbornom vyškolení G. M., ktorý som pripojil k svojej ponuke na dodanie zdravotníckej techniky zo 7.2.2014 (strana 51 napadnutého rozsudku). Ide však o skreslenie významu tohto listinného dôkazu, ktorý sa navyše vôbec nedotýka môjho zavinenia k veku zdravotníckych prístrojov, ale len mojej účasti na obchodnom prípade. Tento doklad nedokazuje žiaden môj „výhodný“, resp. nezhoršený obchodný vzťah so spoločnosťou A.. Vo vysoko špecializovanej laboratórnej technike platia osobitné prísne predpisy a ich súčasťou je povinnosť výrobcu disponovať zástupcom vyškoleným v tejto oblasti podnikania, ktorý sa voči odberateľovi preukazuje certifikátom. Jedine taký zástupca výrobcu je oprávnený akokoľvek narábať so zdravotníckou technikou, vrátane jej inštalácie a servisu. Podľa STN ISO 15189 len „kompetentní a oprávnení pracovníci môžu vykonávať servis na týchto zariadeniach“. SNAS (Slovenská Národná Akreditačná Služba) vyžaduje disponovať menším zoznamom technikov a ich potvrdenie výrobcom. ŠUKL SR tieto certifikáty zhromažďuje a eviduje. Ide teda o rutinnú záležitosť, bez certifikátu som nemohol predložiť svojmu odberateľovi kompletnú dokumentáciu zdravotníckej techniky, bola by neúplná a mojím odberateľom odmietnutá. Opačný záver súdu je pre mňa, vzhľadom na priebeh dokazovania na hlavnom pojednávaní, nielen prekvapivý, ale aj až extrémne zaujatý v môj neprospech.“

V závere odvolania obžalovaný zhrnul, že rozsudok je nezákonný a nedôvodný pre nepreskúmateľnosť jeho výroku o vine. Je výsledkom nezákonného postupu súdu predchádzajúceho jeho vydaniu vo vzťahu ku trom spoluobžalovaným, právoplatne odsúdeným v samostatnom inom trestnom konaní. Zároveň je svojím odôvodnením arbitrárny až svojvoľný. Navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo všetkých výrokoch, ktoré sa týkajú odvolateľa a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol rozsudkom tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku.

Odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa podal aj obžalovaný R. G. L., a to prostredníctvom obhajcu JUDr. Martina Bezáka (č. l. 4501 - 4502, zv. č. XV. súdneho spisu) proti výroku o vine, proti výroku o treste odňatia slobody, aj do výroku o náhrade škody, ako aj proti konaniu, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, keďže porušenie ustanovení o tomto konaní mohlo spôsobiť nesprávnosť výrokov napadnutého rozsudku a ďalej dodal:

„1. V konaní, ktoré vydaniu napadnutého rozsudku predchádzalo, bolo zásadným spôsobom porušené moje právo na obhajobu a ustanovenia Trestného poriadku, ktoré zabezpečujú náležité a zákonné objasnenie veci a zákonný postup orgánov činných v trestnom konaní; 2. napadnutý rozsudok je založený na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom; 3. výroky napadnutého rozsudku trpia chybami pre nejasnosť, neúplnosť a nesprávnosť skutkových zistení súdu, ako aj preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre napadnutý rozsudok a nevykonával všetky dôkazy potrebné pre náležité objasnenie obžalovaných skutkov; 4. napadnutým rozsudkom boli porušené ustanovenia Trestného zákona.“

Odvolanie podal aj samotný obžalovaný R. G. L. (č. l. 4582 - 4583, zv. č. XVI. súdneho spisu), ktorým v podstate zopakoval to, čo bolo uvedené v odvolaní podanom jeho obhajcami na č. l. 4501 - 4502, zv. č. XV. súdneho spisu. Doplňoval však informáciu pre súd ohľadom nesprávneho doručenia, nakoľko rozsudok bol doručený na adresu obchodnej spoločnosti D., s. r. o., a prevzatý splnomocneným zástupcom uvedenej spoločnosti, a teda nie obžalovaným alebo jeho zástupcom, ktorý by bol preberaním zásielok splnomocnený.

Odvolanie v mene obžalovaného Bc. G. L. podal aj obhajca, JUDr. Maroš Jakubek, PhD. (č. l. 4585 a rub, zv. č. XVI. súdneho spisu), a to do všetkých častí napadnutého rozsudku v podstate z rovnakých dôvodov, ako sú vyššie uvedené, ktoré neskôr doplnil.

Podané odvolania doplnili obhajcovia JUDr. Martin Bezák a JUDr. Maroš Jakubek, PhD. podaním z 31. januára 2024 (č. l. 4602 - 4616, zv. č. XVI. súdneho spisu). Úvodom namietal vady obžalobného skutku, resp. narušenie totožnosti stíhaného skutku. Uviedol, že: „súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom akceptoval porušenie ustanovenia § 234 ods. 2 prvá veta Trestného poriadku, podľa ktorého sa obžaloba môže podať len pre skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, čo je potrebné vyhodnotiť nielen ako závažnú procesnú chybu, ale aj ako porušenie práva na obhajobu, keďže voči tvrdeniam

uvedeným v obžalobnom návrhu sa v prípravnom konaní nemohol vôbec brániť. „Reálna a efektívna obhajoba môže byť iba taká, ktorú možno uplatniť už od počiatku trestného konania, teda od vznesenia obvinenia, a vzťahnúť ju takto ku konkrétnemu skutku.“ Okrem toho, že súd prvého stupňa túto skutočnosť toleroval, následne sám skutok neprimeraným spôsobom dotváral, keďže ako sa ukázalo, od počiatku dôvodne poukazoval na to, že skutok tak, ako bol vymedzený v uznesení o vznesení obvinenia a neskôr v podanej obžalobe, má vady, pre ktoré je neurčitý a nezrozumiteľný. Ani v obžalobnom návrhu a ani v skutkovej vete výroku napadnutého rozsudku však nie je opísané žiadne také jeho konanie, ktoré by vykazovalo znaky protiprávnosti. Obžalovaný tiež uviedol, že zo spáchania trestného činu, pre ktorý bol súdom prvého stupňa odsúdený (v spolupáchateľstve), nikdy nebol obvinený v súvislosti s konaním iných osôb (t. j. v súvislosti so spolupáchateľstvom). Doplnil tiež, že od počiatku mu je kladené za vinu, že sa skutku mal dopustiť sám.

V odvolaní obžalovaný namietal aj nevysporiadanie sa s námietkou zaujatosti a s návrhom na prerušenie trestného stíhania. Spolu s návrhom na odmietnutie obžaloby 10. marca 2023 vzniesol námietku zaujatosti voči prokurátorovi M. G. a podal súdu prvého stupňa návrh na prerušenie trestného stíhania a na podanie návrhu na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky o súlade ustanovení zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, ktoré bránia odňatiu veci Úradu špeciálnej prokuratúry a jej prikázaniu inej prokuratúre v prípade tzv. systémovej zaujatosti, s Ústavou Slovenskej republiky. Súd prvého stupňa o týchto návrhoch procesne nerozhodol, ani v odôvodnení napadnutého rozsudku neobjasnil, prečo sa nimi vôbec nezaoberal.

V nasledujúcom odvolateľ namietal absenciu zákonných znakov objektívnej stránky skutkovej podstaty stíhaných zločinov a absenciu objektívnej stránky skutkovej podstaty stíhaného zločinu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností. Konanie, ktoré sa obžalovanému kladie za vinu vo výroku napadnutého rozsudku, nie je možné kvalifikovať ako zločin poškodzovania záujmov ani z dôvodu, že obžalovaný R. G. L. ním nemohol spôsobiť následok predpokladaný objektívnou stránkou základnej skutkovej podstaty tohto trestného činu uvedenej v ustanovení § 261 ods. 1 Trestného zákona účinného do 30. apríla 2015, ktorý spočíva v „umožnení spáchania sprenevery“. Odvolateľ poukázal na skutočnosť, že v čase kedy mal spáchať skutok, pre ktorý bol odsúdený, bolo možné naplniť skutkovú podstatu trestného činu sprenevery iba takým konaním, v dôsledku ktorého by sa zmocnil cudzej veci, ktorá mu bola zverená, a tým si túto vec prisvojil. Peňažné prostriedky na účte v banke alebo v inej inštitúcii, alebo iné nematerializované peniaze však v uvedenom čase podľa ustanovení § 130 ods. 1 písm. a) až c) a ods. 2 Trestného zákona neboli vecou. Súd prvého stupňa teda úplne ignoroval skutočnosť, že nematerializované peniaze sa stali vecou až podľa znenia Trestného zákona účinného od 1. januára 2016. Tým konal v príkrom rozpore s § 2 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého sa trestnosť činu posudzuje podľa zákona účinného v čase, kedy bol spáchaný, pričom podľa neskoršieho zákona je trestnosť činu možné posudzovať iba v prípade, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. Okrem toho, poskytnutím finančných prostriedkov sa nematerializované peniaze stali vlastníctvom spoločnosti E. G., s. r. o., v mene ktorej obžalovaný konal. Odvolateľ sa v ďalšom venuje pojmu sprenevery tým, že tento pojem nemôže byť rozširovaný analógiou v jeho neprospech.

Obžalovaný vo svojom odvolaní namietal aj absenciu objektívnej stránky skutkovej podstaty stíhaného zločinu subvenčného podvodu a tiež uviedol: „Napriek tomu, že uvádzanie iného do omylu v otázke splnenia podmienok podľa všeobecne záväzného predpisu je obligatórnym znakom objektívnej stránky základnej skutkovej podstaty trestného činu subvenčného podvodu podľa ustanovenia § 225 ods. 1 Trestného zákona účinného do 30.04.2015, v uznesení o vznesení obvinenia ani v obžalobnom návrhu nie je vôbec uvedené, z akého všeobecne záväzného predpisu mala vyplývať podmienka novosti obstarávaných lekárskeho prístrojov, o ktorej nesplnení som mal vedieť a uvádzať v tejto okolnosti MZ SR do omylu. O tom, že súd prvého stupňa uvedeným spôsobom doplnil výrok napadnutého rozsudku o odkazy na konkrétne ustanovenia všeobecne záväzných predpisov, som sa dozvedel prostredníctvom mojich obhajcov až po vyhlásení napadnutého rozsudku. Všeobecne záväzné právne predpisy, na ktoré odkazuje skutková podstata zločinu subvenčného podvodu uvedená v ustanovení § 225 ods. 1 Trestného zákona účinného do 30.04.2015, pritom predstavujú normatívny znak tohto trestného činu. Zo strany súdu prvého stupňa teda nešlo o zmenu právnej kvalifikácie obžalovaného skutku, ale priamo o zmenu tohto skutku. Súd prvého stupňa mi tak opísaným postupom znemožnil, aby som sa na hlavnom pojednávaní mohol účinne brániť voči skutku, ktorý mi prokurátor kládol za vinu, a realizovať tak moje základné právo na obhajobu. Súdom prvého stupňa som tak bol odsúdený v rozpore s

ustanovením § 2 ods. 1 Trestného poriadku pre skutok, ktorý nie je ani trestným činom subvenčného podvodu podľa ustanovenia § 225 ods. 1 Trestného zákona účinného do 30.04.2015.“

Odvolateľ namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku tým, že sa súd nevysporiadal s námietkami obžalovaného, ktoré vzniesol voči zákonnosti konania predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozsudku a nedostatkom skutkovej a právnej vety obžalobného návrhu, uvedenými vadami, ktoré podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky postihujú napadnutý rozsudok nepreskúmateľnosťou. Namietal nesprávne, neúplné a svojvoľné skutkové zistenia súdu prvého stupňa. Podľa obžalovaného bolo dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní preukázané len to, že lekárske prístroje Cobas a BenchMark boli skutočne do priestorov MBC dodané už pred januárom 2015. Táto skutočnosť však sama osebe nepostačuje na to, aby bol uznaný vinným obžalovaným skutkom. Neexistuje žiadny priamy dôkaz, ktorý by preukazoval, že by obžalovaný vedel o tom, že predmetné lekárske prístroje už MBC používa a že cena za ne má byť umelo nadhodnotená. Odvolateľ poukázal na skutočnosť, že neexistuje ani nepretrhnutá reťaz nepriamych dôkazov, ktorá by viedla k jedinému možnému záveru, že vedel o tom, že predmetné lekárske prístroje už MBC používa a napriek tomu sa s obžalovaným N.O. a odsúdenými M., V. a Q. dohodol, že budú simulovať dodanie týchto prístrojov za nadhodnotenú cenu. Obžalovaný sa rozsiahlo venuje jednotlivým častiam odôvodnenia napadnutého rozsudku, cituje viaceré časti a porovnáva, v čom podľa jeho názoru pochybil súd prvého stupňa. Napokon, v tejto časti skonštatoval: „neexistuje žiadna ucelená a ničím nepretrhnutá séria nepriamych dôkazov, ktorá by bez dôvodných pochybností preukazovala moju vedomosť o tom, že v rámci verejného obstarávania boli dodané iné prístroje ako nové, ako to tvrdí súd prvého stupňa. Rovnako neexistuje žiadny priamy ani nepriamy dôkaz o tom, že by som sa s obžalovaným N. a odsúdenými M., V. a Q. akokoľvek dohadoval, koordinoval, resp. bol s nimi v akejkolvek protiprávnej súčinnosti. Dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní bolo preukázané len toľko, že som s obžalovaným N. uzatvoril riadnu zmluvu na dodávku lekárskeho prístrojov, ako s víťazom verejného obstarávania (elektronickej aukcie), ktorá nebola nikdy relevantným spôsobom spochybnená a ani v tomto trestnom konaní nebola preukázaná ani tvrdená žiadna manipulácia tejto súťaže.“

Vo vzťahu k opomenutiu dôkazov v prospech obžalovaného uviedol: „Nebolo to však len nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov, ktoré súd prvého stupňa viedlo k nesprávnym skutkovým záverom. K tejto vade napadnutého rozsudku výrazne prispelo tiež to, že súd prvého stupňa úplne opomenul vyhodnotiť celú množinu dôkazov, z ktorých vyplývalo, že o skoršom použití a inštalácii lekárskeho prístrojov som vôbec nevedel a ani nemal ako vedieť. Súd prvého stupňa zároveň žiadnym spôsobom nezdôvodnil, prečo dôkazy svedčiacie v môj prospech nepovažuje za relevantné.“ Obžalovaný poukazuje na výpovede jednotlivých svedkov, ako aj na listinné dôkazy a hodnotí: „Zároveň z vykonaného dokazovania vyplynulo, že aj účel použitia finančných prostriedkov poskytnutých MZ SR bol zachovaný, keďže tieto boli použité na nákup lekárskeho prístrojov (s požadovanými funkciami a kvalitou) podľa predloženého zámeru, ktorý bol schválený riadiacim orgánom (MZ SR). Tieto lekárske prístroje boli obstarané od víťaza riadneho verejného obstarávania, ktorého opäť odsúhlasil riadiaci orgán, následne boli dodané a do dnešného dňa sa využívajú na plánovaný účel. Pokiaľ ide o otázku, či som uviedol MZ SR do omylu v otázke stavu lekárskeho prístrojov Cobas a BenchMark, tak zdôrazňujem, že takéhoto konania som sa nedopustil a ani objektívne dopustiť nemohol. Jednak som sám nemal vedomosť o tom, že lekárske prístroje boli používané, a aj keby som ju mal, tak MZ SR bolo povinné vykonať kontrolu lekárskeho prístrojov v MBC a overiť ich inštaláciu, stav aj funkčnosť. Na naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty obžalovaného zločinu subvenčného podvodu by moje konanie muselo byť spôsobilé uviesť MZ SR do omylu v prípade, ak by zachovalo primeranú mieru opatrnosti. Muselo by ísť teda o tzv. kvalifikovaný omyl. MZ SR, ktoré bolo oprávnené rozhodnúť, či poskytne prostriedky na zakúpenie predmetných lekárskeho prístrojov, som však objektívne nemohol žiadnym konaním uvádzať do kvalifikovaného omylu v otázke ich veku, stavu alebo dĺžky používania, keďže tieto skutočnosti mohlo samo jednoducho zistiť z údajov, ktoré boli na týchto prístrojoch uvedené, resp. dopytom na ich výrobcu, spoločnosť A. E., s. r. o., ak sa tvrdí, že išlo o vlastnosti, ktoré boli rozhodné pre poskytnutie NFP. To, že MZ SR, ako štátny orgán spravujúci verejné zdroje, nepostupovalo s primeranou mierou opatrnosti, potvrdzuje aj sám prokurátor v obžalobnom návrhu, v ktorom uvádza, že MZ SR pri fyzickej kontrole, ktorú vykonalo ešte pred poskytnutím prostriedkov na zakúpenie predmetných lekárskeho prístrojov, nezistilo, že tieto prístroje nie sú nové, ale používané. Toto konštatovanie prevzal do skutkovej vety výroku napadnutého rozsudku aj súd prvého stupňa. To,

že MZ SR sa pri vykonávaní fyzickej kontroly o vek a stav lekárskeho prístrojov nezaujímal, potvrdzuje vo svojej výpovedi aj svedok D.“

Nasledujúca časť v odvolaní je venovaná jednotlivým otázkam, ktoré ako uviedol obžalovaný, vymedzil prokurátor svojim obžalobným návrhom. Podľa odvolateľa však súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec neuvádza, ako hodnotil jednotlivé dôkazy samostatne a následne aj v ich vzájomnej súvislosti. Takéto odôvodnenie porušuje nielen zákon, ale aj základné práva obžalovaného na spravodlivé súdne konanie a obhajobu. Odvolateľ namieta aj ignorovanie zásady v pochybnostiach v prospech obvineného s tým, že: „Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom porušil aj zásadu vyplývajúcu zo základného práva obvineného na prezumpciu neviny, že je to vždy štát, ktorý nesie dôkazné bremeno, a ak existuje akákoľvek pochybnosť, musí byť vyložená v prospech obvineného. Zásada v pochybnostiach v prospech obvineného teda znamená, že v prípade, ak existuje, akákoľvek iná verzia skutku, ktorá je pre obvineného priaznivejšia než verzia skutku, ktorú tvrdí prokurátor, a prokurátorovi sa na hlavnom pojednávaní dôkazmi nepodarí vyvrátiť túto priaznivejšiu verziu skutku, je súd povinný oslobodiť obvineného spod obžaloby prokurátora.“ Obžalovaný ďalej uviedol, že: „súd prvého stupňa namiesto toho, aby v odôvodnení napadnutého rozsudku preskúmateľne a presvedčivo zdôvodnil, prečo prokurátor uniesol dôkazné bremeno, ktoré ho v tomto smere zaťažovalo, zmohol sa len na nič nehovoriace konštatovanie, že neuveril mojej obhajobe, že som bol všetkými oklamáný. Nakoniec, to som ani súdu prvého stupňa nikdy netvrdil. Rovnakej arbitrárnej povahy je aj konštatovanie súdu prvého stupňa, že nemá žiadnu pochybnosť o tom, že som konal vedome v úmysle dostať do svojej dispozície finančné prostriedky z rozpočtu Európskych spoločenských a zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky, ktoré súd prvého stupňa opäť ničím nezodpovedá.“

Vo vzťahu k výroku o treste odvolateľ uviedol v podstate to, že: „...postup súdu prvého stupňa pri ukladaní odlišných trestov osobám, ktoré mali spáchať obžalovaný skutok spoločným konaním, bol vedený zlým úmyslom, keď jednu skupinu obžalovaných, ktorí sa k spáchaniu tohto skutku priznali napriek tomu, že nevedeli objasniť, ako ho mali spáchať, súd prvého stupňa odmenil podmienenými trestami, zatiaľ čo druhú skupinu obžalovaných, ktorí sa k spáchaniu tohto skutku odmietli priznať, pretože trvali na svojej nevine, súd prvého stupňa potrestal trestami nepodmienenými. Takýto postup je nezákonný už len z toho dôvodu, že súd prvého stupňa ním mňa a obžalovaného N. vlastne sankcionoval za výkon nášho základného práva na obhajobu.“ Podľa tvrdenia obžalovaného zostala nezodpovedaná otázka, ako súd prvého stupňa pri ukladaní trestu odsúdeným V. a Q. zohľadnil to, že jediný, kto mal finančný zisk z predaja predmetných lekárskeho prístrojov, bola spoločnosť I., ktorú ovládali práve títo odsúdení. Vo vzťahu k výroku o náhrade škody obžalovaný v podstate uviedol, že výška škody nebola v rámci vykonaného dokazovania ustálená v rozsahu potrebnom na to, aby o nej mohol súd prvého stupňa rozhodnúť. Rovnako nebolo ustálené, kto sa akým spôsobom mal pričiniť na vzniku škody. Dodal tiež, že MZ SR si neuplatnilo nárok na náhradu škody riadne a včas. Nakoniec, podľa odvolateľa súd odignoroval aj to, že: „v prípade, ak by stíhaný skutok bol trestným činom, tak škoda ním spôsobená vznikla za výrazného pričinenia samotného MZ SR, ktoré pred poskytnutím NFP nevykonalo riadnu kontrolu splnenia podmienok na jeho poskytnutie. V takomto prípade mal súd prvého stupňa zohľadniť aj mieru zavinenia poškodeného (MZ SR) podľa ustanovenia § 441 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne. Odôvodnenie výroku o náhrade škody však nijakým spôsobom zavinenie poškodeného nezohľadňuje.“

S ohľadom na vyššie uvedené obžalovaný R. G.T. L. navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. a) až f) Trestného poriadku a vrátil vec súdu prvého stupňa na nové pojednanie a rozhodnutie.

V poradí druhom doplnení odôvodnenia odvolania podaným obhajcami obžalovaného R. G. L., JUDr. Martinom Bezákom a JUDr. Marošom Jakubekom, PhD. (č. l. 4637 - 4639, zv. č. XVI. súdneho spisu), v ktorom namieta to, že súd prvého stupňa nerozhodol o jeho vine nestranné, keď rozhodol v rovnakom zložení, samosudkyňou JUDr. Renátou Greif Radovčičovou. Špecializovaný trestný súd tak rozhodoval aj v konaní, v ktorom boli rozsudkom, č. k. 17T/5/2023-222, z 12. júna 2023 uznaní vinnými obžalovaní G. M., C. V. a C. Q., teda predtým, ako bol obžalovaný napadnutým rozsudkom 3. novembra 2023 uznaný za vinného z totožných skutkov, ktoré mal s týmito obžalovanými spáchať v spolupáchateľstve. Odvolateľ podotkol, že: „Jediný rozdiel medzi skutkom vymedzeným vo výroku rozsudku č. k. 17T/5/2023-222 a skutkom vymedzeným vo výroku napadnutého rozsudku je to, že moja osoba je v

skutku vymedzenom vo výroku rozsudku č. k. 17T/5/2023-222 označená iniciálami „R. G. L.“ s dôvetkom, že „je proti mne vedené trestné stíhanie v samostatnom konaní, v ktorom moja vina alebo nevina doposiaľ žiadnym spôsobom nebola preukázaná.“

Vo vzťahu k rozhodovaniu súdu prvého stupňa o vine obžalovaného uviedol: „Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom nerozhodol o mojej vine nestranne, keď mal na prvý pohľad zrejmú motiváciu rozhodnúť v súlade so svojím predchádzajúcim odsudzujúcim rozsudkom č. k. 17T/5/2023-222, v dôsledku čoho považoval odsúdenie obžalovaných G. M., C. V. a C. Q. za vecnú a homogénnu súčasť mojej trestnej veci. Akékoľvek rozporné zistenia v mojej trestnej veci by totiž mohli narušiť dôveryhodnosť rozsudku, ktorý súd prvého stupňa vydal v trestnej veci obžalovaných G. M., C. V. a C. Q. [Navalnyy a Ofitserov proti Rusku, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) č. 46632/13 a 28671/14, § 108, 23.02.2016]. Záujem súdu prvého stupňa zachovať dôveryhodnosť rozsudku č. k. 17T/5/2023-222 bol v tomto konkrétnom prípade o to väčší, že na hlavnom pojednávaní prijal vyhlásenia o vine obžalovaných G. M., C. V. a C. Q. napriek tomu, že tieto vyhlásenia nemali oporu v skutkových záveroch zistených dokazovaním v prípravnom konaní, v ktorom všetci títo obžalovaní svoju vinu popierali a následne ani na hlavnom pojednávaní nevedeli uviesť, ako mali obžalobný skutok spáchať a v čom konkrétne má ich vina spočívať. To, že súd prvého stupňa považoval odsúdenie obžalovaných G. M., C. V. a C. Q. za vecnú a homogénnu súčasť mojej trestnej veci, preukazuje najmä nasledujúci spôsob, akým v skutku vymedzenom vo výroku odsudzujúceho rozsudku č. k. 17T/5/2023-222 prezumoval moje spolupáchateľstvo na obžalovanom skutku v čase, kedy o mojej vine ešte rozhodnuté nebolo.“ Ďalej tiež dodal: „Na tom, že súd prvého stupňa uvedeným spôsobom prezumoval moju vinu ešte pred tým, ako v mojej trestnej veci vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie, nemení nič ani to, že ma vo výroku rozsudku č. k. 17T/5/2023-222 označil iba iniciálami a poznamenal, že o mojej vine doposiaľ rozhodnuté nebolo, pretože odkaz na inú osobu, ktorá ešte len bude v budúcnosti súdená, v odsudzujúcom rozsudku zakladá požiadavku na prezumpciu nevinu tejto osoby (Mucha proti Slovensku, rozsudok ESLP č. 63703/19, 25.11.2021). K porušeniu prezumpcie nevinu dochádza vtedy, pokiaľ súdne rozhodnutie alebo vyhlásenie úradnej osoby, ktoré sa týka osoby obvinenej zo spáchania trestného činu, vyjadruje názor, že dotknutá osoba daný trestný čin spáchala, a to ešte pred tým, než bola skutočne na základe zákona jej vina dokázaná. V tomto ohľade je rozhodujúci predovšetkým použitý jazyk a kontext, v ktorom bol výrok urobený (Karaman proti Nemecku, rozsudok ESLP č. 17103/10, § 63, 27.02.2014). Aj keď vo všeobecnosti možno tolerovať, aby bolo pri rozhodovaní o trestnej zodpovednosti v komplexných prípadoch odkazované tiež na zapojenie osôb, o ktorých vine ešte len bude v budúcnosti rozhodované, je nevyhnutné rozhodnutie v takýchto prípadoch formulovať spôsobom, ktorý predíde akémukoľvek možnému predbežnému úsudku o vine dotknutej osoby a tým aj porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie (Karaman proti Nemecku, rozsudok ESLP č. 17103/10, § 63, 27.02.2014; Pometon SpA proti Komisii, rozsudok Súdneho dvora Európskej únie č. C-440/19, § 63, 18.03.2021). Je zjavné, že súd prvého stupňa sa uvedenými princípmi, ktoré ESLP zhrnul vo veci Mucha proti Slovensku, č. 63703/19, 25.11.2021, vôbec neriadil, keď formuloval výrok odsudzujúceho rozsudku č. k. 17T/5/2023-222 tak, že v ňom priamo deklaroval svoje presvedčenie o tom, že som obžalované zločiny spáchal v spolupáchateľstve s obžalovanými G. M., C. V. a C. Q., a to ešte pred tým, ako mohol otázku mojej viny posúdiť zákonom ustanoveným spôsobom po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní v mojej trestnej veci. V zmysle princípov vyslovených ESLP vo veci Mucha proti Slovensku, č. 63703/19, 25.11.2021, je preto napadnutý rozsudok, ktorý súd prvého stupňa vydal v mojej trestnej veci, zjavne predpojatý a bolo ním tiež porušené moje základné právo na spravodlivé súdne konanie a moje základné právo na prezumpciu nevinu.“

Vo vzťahu k neuplatneniu námietky zaujatosti v konaní pred súdom prvého stupňa odvolateľ uviedol: „...o okolnostiach, ktoré nasvedčujú zaujatosti samosudkyne JUDr. Renáty Greif Radovčičovej v mojej trestnej veci, som sa dozvedel dňa 21.02.2024, kedy som sa oboznámil so znením skutku vymedzeného vo výroku rozsudkom č. k. 17T/5/2023-222, teda po vydaní napadnutého rozsudku a ukončení konania pred súdom prvého stupňa. To, že som v konaní pred súdom prvého stupňa nevzniesol námietku zaujatosti samosudkyne JUDr. Renáty Greif Radovčičovej, však nemá žiadny vplyv na oprávnenie a súčasne aj povinnosť odvolacieho súdu rozhodnúť o tejto námietke ako o odvolacom dôvode, keďže citujem „(...) uplatnenie námietky, že vo veci rozhodol vylúčený sudca (prísediaci), je limitované len lehotami, predpísanými pre podanie opravných prostriedkov, v rámci ktorých tvoria ich dôvod, prípadne

tiež spôsobom ich prejednávania. Námietku, že rozhodnutie vydal vylúčený sudca, je možné uplatniť ako dôvod opravného prostriedku bez ohľadu na to, či bola námietka zaujatosti vznesená alebo že vôbec nebola uplatnená, alebo či popri prípade ako o nej bolo nadriadeným súdom rozhodnuté alebo kedy sa účastník o dôvode zaujatosti (dôvode pochybností o nezaujatosti sudcu alebo prisediaceho) dozvedel.“ Aj podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky je možné uplatniť zaujatosť sudcu ako dôvod riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov aj v prípade, ak účastník konania takúto zaujatosť v konaní pred všeobecnými súdmi pred tým nenamietal alebo namietal neúspešne.“

V záverečnom návrhu obžalovaný uviedol: „Vzhľadom na uvedené v plnom rozsahu zotrávam na mojom odvolaní a navrhujem, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok z dôvodov uvedených v ustanoveniach § 321 ods. 1 písm. a) až f) Trestného poriadku, vrátil vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie a postupom podľa ustanovenia § 325 Trestného poriadku nariadil, aby bola prejednaná a rozhodnutá iným samosudcom. Odvolací dôvod, ktorý som bližšie zdôvodnil v tomto podaní, je aj na prospech spoluobžalovaného K. N., a preto v prípade, ak odvolací súd tomuto odvolaciemu dôvodu vyhovie, musí napadnutý rozsudok, podľa ustanovenia § 324 Trestného poriadku, z tohto dôvodu zrušiť aj vo vzťahu k spoluobžalovanému K. N.“

Proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu podal v neprospech obžalovaných odvolanie aj prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, JUDr. Ladislav Masár (č. l. 4500, zv. č. XVI. súdneho spisu), ktoré podaním z 2. januára 2024 zobral späť (č. l. 4590, zv. č. XVI. súdneho spisu), nakoľko uložené tresty považoval za primerané, najmä v očakávaní vecí budúcich.

+ + +

Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie 1. októbra 2025, kde v záverečných návrhoch boli uvedené tieto skutočnosti:

Prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky uviedol: „Pokladám rozsudok Špecializovaného trestného súdu vo všetkých výrokoch za správny, a preto navrhujem odvolania obžalovaných zamietnuť.“

Obhajca obžalovaného R. G. L. JUDr. Martin Bezák, PhD. uviedol: „Čo sa týka procesných väd konania, poukazujem na to, že nebola zachovaná totožnosť skutku od vznesenia obvinenia cez podanú obžalobu až po vyhlásenie rozsudku prvého stupňa, čo sme podrobne rozobrali v podanom odvolaní. Súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s našou námietkou zaujatosti proti prokurátorovi, čo je tiež podrobne rozobrané v podanom odvolaní. Najpodstatnejšie je však to, že podľa nášho názoru vo veci konal vylúčený sudca s poukazom na rozsudok Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 17T/5/2023. Na koniec treba uviesť, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané konanie nášho klienta, ktoré by napĺňalo znaky uvedených trestných činov, čo je tiež podrobne analyzované v odvolaní. Preto konečný návrh je, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Tiež navrhujeme, aby vec bola prikázaná na rozhodnutie inému samosudcovi.“

Obhajca obžalovaného R. G. L. JUDr. Maroš Jakubek, PhD. konštatoval: „Čo sa týka návrhu na vylúčenie samosudkyne, tu poukazujem na spomínaný odsudzujúci rozsudok vo vzťahu k iným trom obžalovaným, kde v skutku síce boli uvedené len iniciálky a dôvetok o samostatnom konaní atď., ale aj tak bol náš klient jednoznačne identifikovaný, ako páchatel' trestnej činnosti. Ďalej chcem poukázať na výpoveď svedka D., z ktorej vyplýva, že poškodený prostredníctvom svojich zamestnancov nedodržel nevyhnutnú mieru obozretnosti, čo sa vyžaduje aj podľa rozhodovacej praxe NS SR, tu poukazujem na rozhodnutia 4Tost/9/2023 a 2TdoV/21/2014.“

Obhajca obžalovaného B. K. N. JUDr. Dušan Ivan uviedol: „Konečný návrh znie podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), aj písm. d) Trestného poriadku, teda rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť vo všetkých výrokoch týkajúcich s môjho klienta a sám rozhodnúť tak, že bude oslobodený spod obžaloby v zmysle § 285 písm. b) Trestného poriadku. Súd prvého stupňa svojím rozsudkom v lepšom prípade prejavil neznalosť bazálnych pravidiel trestného práva hmotných aj procesných, v horšom prípade

neúctu k týmto pravidlám ako aj ku konkrétnemu rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR, ktorý sa týka postupu súdu pri prijímaní vyhlásenia obžalovaného o vine. Toto rozhodnutie citujem na strane tri odôvodnenia odvolania.“

Obžalovaný R. G. L. uviedol: „Cítim sa nevinný, nikoho som nepodviedol, osem rokov bojujem za obhájenie sa, preto sa pripájam k návrhu svojich obhajcov.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolania obžalovaných R. G. L. a B. K. N. sú čiastočne dôvodné, hoci na inom podklade, ako namietali, čo mimo iné znamená to, že súd prvého stupňa nepochybil, a to aj napriek tomu, že najvyšší súd napadnuté rozhodnutie zrušil.

Špecializovaný trestný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, a to najmä zásady zákonného procesu (§ 2 ods. 7 Trestného poriadku), práva na obhajobu (§ 2 ods. 9 Trestného poriadku), náležitého zistenia skutkového stavu veci (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku), voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku), ako aj zásady rovnosti strán (kontradiktórnosti) tak, ako je táto obsiahnutá v § 2 ods. 14 Trestného poriadku. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Je potrebné uviesť, že po podaní obžaloby samosudcovi Trestný poriadok v § 32 nepriznáva právo rozhodovať o vylúčení, resp. nevylúčení prokurátora v prejednávanej veci. Námieta údadnej systémovej zaujatosti bývalého Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR je aj z pohľadu odvolacieho súdu právne irelevantná. Nie je vôbec zrejmé, prečo práve v tejto konkrétnej trestnej veci by sa mal samosudca zaoberať uvedenou problematikou, a to aj vzhľadom na takmer dve desaťročia trvajúcu existenciu uvedenej inštitúcie.

Čo sa týka samotného úvodu hlavného pojednávania, najvyšší súd konštatuje, že poškodený si uplatnil presne špecifikovaný nárok na náhradu škody riadne a včas (č. l. 540), čo bolo prvostupňovým súdom procesne oboznámené. Preto možno konštatovať, že odvolacie námietky v tomto smere nezodpovedajú obsahu spisu.

K námietke, že v tejto veci rozhodovala vylúčená sudkyňa z dôvodu, že prijala vyhlásenie o vine obžalovaných G. G. M., B. C. V. a C. Q., najvyšší súd pokladá za potrebné uviesť nasledovné. Podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku predseda senátu poučí obžalovaného o jeho práve urobiť niektoré z vyhlásení, že... b) je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe. Z toho vyplýva, že ak samosudkyňa umožnila iným obžalovaným realizáciu ich procesných práv, a to bez ohľadu na ich vnútornú motiváciu, neznamená to porušenie procesných práv odvolateľov. Samotný procesný postup nemal žiadne zásadné chyby, a preto nešlo o porušenie prezumpcie neviny odvolateľov (č. l. 4046 - 4048). Čo sa týka opisu skutkovej vety v rozsudku č. k. 17T/5/2023-222 u odsúdených M., V. a Q., vid' napr. R. G. L. (proti ktorému je vedené trestné stíhanie v samostatnom konaní, a vina alebo nevina ktorého doposiaľ nebola žiadnym spôsobom preukázaná), ten vo vzťahu k odvolateľom spĺňa najprísnejšie kritériá pre zachovanie prezumpcie neviny, vyplývajúce z rozhodnutia ESLP, Mucha v. Slovenská republika, 2021, mimochodom medzitým čiastočne modifikované a zmiernené novším rozhodnutím ESLP, Douše v. Česká republika, 2025. Odvolatelia poukázali aj na zjavnú neprimeranosť trestov, ktoré boli uložené v tomto konaní, v porovnaní s uloženými trestami u obžalovaných, ktorí urobili kladné vyhlásenie o vine. Tu najvyšší súd uvádza, že vzhľadom na zásadnú novelizáciu Trestného zákona ohľadom znenia skutkových podstát predmetných trestných činov, ich právnej kvalifikácie a

trestných sadziieb nie je potrebné dávať odpoveď na uvedené výhrady. Všetky uvedené skutočnosti umožňujú odvolaciemu súdu vysloviť jednoznačný záver, že vo veci konala a rozhodovala samosudkyňa, u ktorej neboli zistené dôvody pre jej vylúčenie.

Vo vzťahu k námietkam, že prvostupňový súd nemal zachovať totožnosť skutku, najvyšší súd uvádza, že predmetné úvahy možno vyvodzovať len z dikcie ustanovenia § 278 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu. Tam uvedená obžalovacia zásada však neznamená, že medzi skutkom uvedeným v obžalobe a skutkom uvedeným vo výroku rozsudku musí byť úplná zhoda. Niektoré skutočnosti môžu pribudnúť, iné odpadnúť, nesmie sa len zmeniť podstata skutku. Tá je určovaná účasťou obžalovaného na určitej udalosti opísanej v obžalobe, z ktorej vzišiel následok. Totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná totožnosť konania alebo následku (primerane R 64/1973, 6To/8/2010, IV. ÚS 98/2014, 4To/3/2019). Porovnanie skutku z obžaloby a z výroku rozsudku prvostupňového súdu odôvodňuje jednoznačný záver, že všetky určujúce kritéria v tomto smere boli naplnené. Preto je možné konštatovať, že u obžalovaného R. G. L. nedošlo k zásadnému porušeniu práva na obhajobu. A to ani v prípravnom konaní, kde obhajca mal nepretržite možnosť kontrolovať procesné úkony vyšetrovateľa, resp. dozorového prokurátora.

K ďalšej odvolacej námietke je potrebné uviesť, že pojem sprenevera sa pri trestnom čine podľa § 261 Trestného zákona v súdnej praxi nevykladal totožne ako pri „klasickej“ sprenevere podľa § 213 Trestného zákona. Po novelizácii Trestného zákona sú však tieto polemiky bezpredmetné, lebo termín sprenevera už netvorí náležitosť pojmového vymedzenia skutkovej podstaty trestného činu podľa § 261 Trestného zákona. Vo vzťahu k zločinu subvenčného podvodu sa so všetkými skutkovými a právnymi otázkami vysporiadal prvostupňový súd. Najvyšší súd len dodáva, že sa nestotožňuje so subjektívnymi úvahami o akejkolvek spoluúčasti a zodpovednosti poškodeného na spáchanom skutku.

Špecializovaný trestný súd v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne presvedčivo a zrozumiteľne vysvetlil, na základe čoho uznal obžalovaných za vinných.

Najvyšší súd konštatuje, že Špecializovaný trestný súd vyhodnotil vykonané dôkazy súhrne logickým a zároveň aj presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému hodnoteniu z hľadiska pravidiel § 2 ods. 12 Trestného poriadku nemožno nič vytknúť. Toto hodnotenie neodporuje základným princípom logického myslenia. Skutočnosť, že sa obžalovaní nestotožňujú so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu, nemôže sama osebe viesť najvyšší súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených Špecializovaným trestným súdom. Rovnako najvyšší súd v odôvodnení rozsudku nezistil žiadne neprimerané vyjadrenia vo vzťahu k obžalovaným.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne právo strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/2008, II. ÚS 197/2007, II. ÚS 78/2005, V. ÚS 252/2004).

Prvostupňový súd dal odpovede na všetky podstatné námietky obžalovaných a najvyšší súd sa toho pridíža. Rovnako aj odvolací súd má za to, že obžalovaní sa spoločne a vedome podieľali na konaní, ktoré len simulovalo postupný prevod medicínskych prístrojov a vedeli, že dokumenty, ktoré vytvárajú, nereflektujú skutočný stav veci. Konanie obidvoch obžalovaných bolo nepochybne preukázané a akékoľvek spochybňovanie ich vedomosti o podstatných skutočnostiach týkajúcich sa priebehu skutkového deja vyznieva nelogicky a ani najvyšší súd tejto časti ich obhajoby neuveril.

Súd prvého stupňa vychádzal pri rozhodovaní o vine menovaných obžalovaných striktne z dôkazov zákonne vykonaných na hlavnom pojednávaní a najvyšší súd mu nemá čo v tomto smere vytknúť. To,

že nevzal na zreteľ každý navrhovaný dôkaz, ešte neznamená, že pochybil, práve naopak, dokazovaniu venoval náležitú pozornosť, ktorého výsledok sa v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku pretavil do zákonného odsudzujúceho rozsudku.

Po novelizácii Trestného zákona od 6. augusta 2024 došlo k situácii, že ten v súčasnosti účinný je pre páchatel'a priaznivejší, ako tie predošlé, čo odvolací súd zohľadnil pri zmene právnej kvalifikácie tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozsudku. Výška ustálenej škody vychádza z definície § 125 ods. 1 Trestného zákona, keď väčšou škodou je suma prevyšujúca sumu 20.000 eur a neprevyšujúca sumu 250.000 eur. Rovnako sa znížili trestné sadzby, ktorá sú nižšie ako tie, ktoré prichádzali do úvahy pri účinnosti skoršieho znenia zákona. Prísnejšia je pri zločine poškodzovania finančných záujmov Európskej únie podľa § 261 ods. 4 Trestného zákona, a to dva až šesť rokov.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu najvyšší súd prihliadol na jednu podstatnú poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, a to že obidvaja obžalovaní viedli pred spáchaním trestnej činnosti riadny život. Jedinou, a to menej podstatnou priťažujúcou okolnosťou podľa § 37 písm. h) Trestného zákona bola tá, že spáchali viac trestných činov, ale v jednočinnom súbehu. Tiež bolo nevyhnutné vziať do úvahy znenie ustanovenia § 33a ods. 3 Trestného zákona, ktoré obmedzuje uloženie sankcie spojenej s ujmou na osobnej slobode páchatel'a. Preto obidvom obžalovaným uložil úhrnné tresty odňatia slobody v dolnej polovici trestnej sadzby, ktorých výkon podmienčne odložil na primeranú skúšobnú dobu, ktorej výmeru diferencoval podľa miery účasti obžalovaných na spáchanom skutku.

Výrok o povinnosti nahradiť spôsobenú škodu zodpovedá zákonným ustanoveniam, keď všetci páchatelia zodpovedajú za spôsobenú škodu spoločne a nerozdielne a nie je potrebné skúmať mieru ich účasti.

Najvyšší súd vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaných v prvom rade uvádza, že Špecializovaný trestný súd sa vysporiadal so všetkým potrebným. Postupne dal vo svojom rozhodnutí odpoveď na všetky sporné otázky, ktoré boli predložené. Nakoľko v odvolacom konaní existuje všeobecne platný predpoklad, že rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, nebude bez ďalšieho nutné konštatovania Špecializovaného trestného súdu opakovať.

V ďalšom najvyšší súd odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorý vyčerpávajúco venoval pozornosť všetkému potrebnému pre rozhodnutie v danej veci, zmeny, ktoré najvyšší súd urobil, nemali vplyv na kvalitu jeho rozhodnutia a v dôležitom pre rozsudok odvolacieho súdu je potrebné naň odkázať ako na zákonné a spravodlivé rozhodnutie. Bez bližšieho nebude tak najvyšší súd opakovať tam uvedené, ale len v podrobnostiach naň odkazuje.

Ak sa odvolací súd vyslovene nevyjadril k niektorým z námietok v odvolaniach, je tomu tak z dôvodu, že im dal odpoveď svojím rozhodnutím alebo ich považoval za vecne nesúvisiace, hodnotiace okolnosti podľa ich predstáv, resp. nedôvodné pre rozhodnutie v predloženej veci.

Riadiac sa uvedeným rozhodol odvolací súd tak, ako je vyjadrené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.